

Cyril Gely

SZOHÓ
MESTER
utolsó teája

TREND

Cyril Gely

SZOHÓ
MESTER
utolsó teája

TREND

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Le dernier thé de maître Sohô

© Arléa, Párizs, 2024

Fordította: Pacskovszky Zsolt

Borítóterv: Papp Rita

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Pacskovszky Zsolt, 2025

Hungarian edition © Trend Kiadó, 2025

*Egy csésze tea magában rejt
a világ minden bölcsességét.*

I.

Szohó Akira apja szamuráj volt. Szamuráj lett ő maga is. Kardja hegyén tartotta a világot.

Számos győztes csatát megívott. Egyszer-egyszer a vereség ízét is megérezte. Teste merő seb volt. A legkisebb kerek, sárgásbarna színű, akkora, mint egy puskagolyó. A legnagyobb, egy hosszú vágás a felsőtestén, a bal vállától a jobb oldaláig húzódott.

Szohó Akira szerette a hajnal moccanatlanságát roham előtt, a virágba borult cseresznyefák illatát a küzdelem hevében és a hold fényét, ha győztesen került ki a csatározásból.

Az 1853-as év egyik nyárestéjén azonban a szabályokat felrúgva nem vonta ki hüvelyéből a kardját. Felhagyott a harcolással, és hazatért a feleségéhez Okazakiba.

– Miattad és a fenyők üde illata miatt – mindössze ennyit mondott.

Azóta minden reggel egy kis gjokurót vagy szencsát szórt a porcelán teáskannába, felöntötte forró vízzel, és a nap hátralevő részében élvezettel kortyolgatta a teáját.

Japán túlsó felén, Niigatában Ozu úr szakét készített és árult.

Palackjai mélyén tartotta foglyul az embereket.

Az 1853-as év egyik nyárestéjén, ugyanazon a napon, amikor Szohó Akira hátat fordított a háborúzásnak, Ozu úr csak úgy repesett az örömtől. Megszületett a lánya, Ibuki. De a hajnal múltával mámora fájdalomba csapott át. Imádott feleségére heveny láz tört rá, és magával ragadta a halálba.

Ozu úr a szakéba menekült.

Nem csak kis ideig. Mértéket nem ismerve.

A falusiak kezdtek aggódni érte.

Aztán egy éjjelen Ozu úr magához tért kábulatából. Nem a kóbor kutyák vonyítása, nem a kabócák zengő éneke, hanem egy olyan hang miatt, amelyet mintha most hallott volna először. A lánya kiáltását.

Odament hozzá, és karjába vette. Könnyektől fátyolos szemmel rámosolygott.

– Ibuki – rebegte.

Az Ozuk nyolc emberöltő óta készítettek és árultak szakét. Japánban talán a legkiválóbbat. Mondják, hogy maga a császár is négyszer ízlelte és dicsérte meg a menyegzője napján. Elmondhatatlanul nagy megtiszteltetés volt, amelynek fénye az egész családot beragyogta.

– A jó szaké titka – árulta el esténként, altatás közben Ozu úr a lányának – a rizs és a víz közötti tökéletes harmónia. A felpuhított rizs és a lágy víz. Szerencsénkre itt, Niigatában egyik is, másik is akad. A láthatárig húzóódó, a hegyoldalak ködébe vesző rizsültetvények. És a bőségesen hulló hóból páratlanul tiszta, lágy víz olvad ki a hegyeinkben.

Ibuki gügyögött, az őt ringató férfit figyelte.

– Tudod, hogy a menyegzője napján a császár...

– Igen, apám, tudom! – kiáltott fel váratlanul a lány a tizennegyedik születésnapja reggelén. – Már százszor elmesélted.

A niigatai Ozuk 1678-ban telepedtek meg a falu legелеjén, és hozták létre a főzdejüket, amelyből kellemesen párologott a szabadba a gőzölgő rizs szaga, a fa édeskés és az alkohol finom illata a Sinano folyó keleti partján.

1678. Nyolc emberöltő.

Mégis, amikor húszéves lett, Ibuki gyengéd tekintettel az apjára nézett, és azt mondta:

– Nem.

– Nem?

– Nem lesz kilencedik.

Az 1853-as év szörnyű nyara óta Ozu úr egy korty alkoholt sem ivott. Ezen a reggelen azonban úgy érezte, kezd kiszáradni a szája.

– De hát mit akarsz kezdeni magaddal? – kockáztatta meg a kérdést.

– Szamuráj leszek.

Ozu úr alig kapott levegőt.

Ibuki az anyjától örökölte sötét szemét, átható, meg-ingathatatlanságot sejtető tekintetét. Világos bőrszíne – olyan világos volt, mint a szaké, amelyet az apja árult – a férfiéra hasonlított, és tőle örökölte törekeny alkatát és betegeskedésre való hajlamát is, ami a nagy hidegek beálltával ágynak döntötte.

– Arról nem is beszélve – szólalt meg újra a férfi –, hogy... hogy...

– Hogy?

– Nő vagy!

– Apám, évek óta mindennap felmegyek a hegyekbe, és ezer kardcsapást végzek.

– Felőlem kétezret is végezhetnél, de ez akkor sem nőknek való mesterség. Még csak nem is mesterség! A szamurájok szamurájnak születnek, nem azzá lesznek.

– Hát éppen ez az. Én nem arra születtem, hogy szakét áruljak.

– Mit jelent az, hogy valaki szamuráj? – kérdezte Ozu úr.

– Egy szamuráj magában hordozza egész Japánt – felelte a lánya. – A szamurájok ott vannak minden szívben, minden emlékezetben. Egyek a dombjainkkal, a folyóinkkal. Ahol szél fúj, feléjük fúj. Ahol csillagok ragyognak, értük ragyognak. Japán és a szamurájok elválaszthatatlanok egymástól. Mint egy érem két oldala.

– Tévedsz. Mindez húsz évvel ezelőtt még igaz volt. De ma már nem az.

Ozu úr a Sinano folyó partján lépkedett a lányával, hosszú sétát tettek, messzire eltávolodva a főzdetől. Nyár volt, későn sötétedett.

A férfi emlékeztette Ibukit, hogy Japán csak egy szigetek sokaságából álló sziget. És hogy a lány születése előtt egy árva külföldi sem tehetette be ide a lábát. Kétszázötven éven át, mondta, a japánok egyetlen idegen szót sem hallottak. Egyetlen másmilyen arcot sem láttak. Az ország elszigetelődött a világtól és az egész emberiségtől. Egyedül Nagaszaki kikötője fogadott néhány alaposan megválogatott holland és kínai hajót, lent messze délen. Ezért a szamurájok akkoriban valódi urak voltak. Még a császár is alázatosan fejet hajtott előttük.

– És aztán... megszülettl – motyogta Ozu úr.

1853-ban egy júliusi estén egy négy hajóból álló amerikai flotta tűnt fel váratlanul az Edói-öbölben Perry sorhajókapitány vezetésével. Perry a bezárkózási politika feladását, a külvilág felé való nyitást követelte. Vagyis azt, hogy a külföldiek szabadon mozoghassanak, és kereskedelmi szerződéseket köthessenek. Japán nem mutatott erre hajlandóságot, ezért Perry a sziget partjai felé fordította ágyúit.

A gőzöseit, mivel sűrű fekete füstöt okádtak, a hajótestek pedig szurokkal voltak bekenve, csak „fekete hajóként” emlegették.

És mivel akkora ágyúik voltak, amekkorákat a japánok még soha életükben nem láttak, végül tárgyalásba bocsátkoztak.

– Azóta – folytatta Ozu úr – az ország rohamos tempóban halad a modern fejlődés útján. Edóból Tokió lett, a rjót fizetőeszközként felváltotta a jen, kiépült az első távíróvonal a főváros és Kiotó között, a mezőinket vasúti vágányok szelik át. Érted már? Többé nem harcos nép vagyunk. Hanem egy olyan ország, amely a jövő felé fordul. És ebben az új rendszerben a még életben lévő samurájoknak már nem lesz helyük.

Ibuki csendesén lépkedett az apja mellett. Egy madár ijesztő tárta ki karját a szélnek. Az első éjszakai lepkék a még világos ég felé röppentek. A távolban nyolcat kondult a falu harangja.

Hazafelé menet Ozu úr kézen fogta a lányát.

– A férfiak nemsokára már nem viselnek páncélt és fegyvert. Az ivással azonban nem fognak felhagyni... Dolgozz mellettem. – Azzal mutatóujjával a fából épült régi szeszfőzde és két melléképülete felé bökött. – Mindez a tiéd.